

РІДНЕ село

Україна

ГАЗЕТА ДЛЯ ТИХ, ХТО ПРАЦЮЄ НА ЗЕМЛІ

Передплатний індекс 89782

www.ridneselo.com

№6 (103) 23 березня 2016 року

**ОФІЦІЙНІ ТАРИФИ
НА ВЕТЕРИНАРНІ
ПОСЛУГИ**

7

**АРТЕМІВСЬКА
КОЛЕКЦІЯ ЧЕРЕШНІ
ДЛЯ ВСІЄЇ УКРАЇНИ**

8-9

**РІДКО ЯКА ПТИЦЯ
ПРОЛЕТІТЬ ПОВЗ
БЬОРДЕРА**

13

Ми – за наші породи!

Увага! «Рідне село» оголошує всеукраїнську акцію з відродження й розповсюдження вітчизняних порід свійських птахів. Долучайтеся!

До редакції надійшов лист від 16-річного учня 11 класу київської школи Костянтина Васюкова. Попри юний вік, хлопець уже 4 роки займається розведенням птиці. І, як виявилось, на відміну від державних мужів, не може залишатися байдужим до стану українського птахівництва.

«Господарства вирощують переважно генетичних мутантів-бройлерів або курей яєчних кросів, – пише Костянтин. – Любителі перейшли на браму, кохінхінів та орпінгтонів або ж утридорога купують птахівництво надбання німців і французів. На цьому тлі надзвичайно рідкісною стала наша вітчизняна порода українська вуханка. А українську чубарку можна вважати втраченою.

В Україні в період Радянського Союзу активно розводили леггорн, російську білу, лєнінградську білу, полтавську. Від часів незалежності на базі Державної дослідної станції птахівництва НААН України продовжується створення суто українських порід, кросів і ліній курей. Успіхом селекціонерів можна вважати бірквіську барвісту, українську чорну, українську зозулятку, які набирають суттєву живу вагу, мають добру яйцєносність, приваблюють гарним зовнішнім виглядом. Але через відсутність уваги з боку держави, нестачу коштів генофонд цих порід під великим питанням.

За приклад нам – поляки. Вони навчилися берегти свої вітчизняні породи, дуже цінують їхню генетичну чистоту. У цій країні успішно розводяться чубарка польська, старопольська чубарка, зеленіжка куріпчата та жовтоніжка куріпчата, польська попеляста або ж польбар – м'ясо-яєчна порода, що була започаткована 1946 року, над якою продовжують працювати в Люблінському природничому університеті.

Намагаючись зберегти одну з найстаріших порід курей, звичайні громадяни Польщі ініціювали програму підтримки польської білочубої під девізом «Для блага чубарки польської». У 2010 році підтримкою породи займалися троє осіб – Томаш Шимкевіч, Лукаш Столік і Маркус Курспюг. Потроху коло утримувачів цієї птиці розширюється. Тож програма виправдала своє існування».

Прочитали ми це й подумали: і чим ми, українці, гірші за поляків? Невже не зможемо орга-

Геркулес зозулястий

Українські чорні (півень)

Бірквіська барвіста

Українські зозулясті (півень)

Полтавська глиняста (півень)

нізуватися й зберегти надбання наших селекціонерів? А може, не купуємо свою птицю тільки через те, що не знаємо про неї?

Звернулися до Державної дослідної станції птахівництва НААН України.

– Сьогодні я не знаю ні одного господарства або птахівника-любителя, який би утримував українську вуханку в кількості 300 голів. А це саме та чисельність, яка дозволяє збе-

рігати популяцію (або породу, лінію тощо), – каже заступник директора дослідної станції, доктор сільськогосподарських наук Олег Катеринич. – У Радянському Союзі діяло 2 науково-дослідні інститути, які цілеспрямовано займалися питаннями птахівництва. Перший – під Москвою, у Сергієвому Посаді, другий – наш, у с. Бірки Зміївського району Харківської області. На жаль,

фінансування науки в Україні за часи незалежності спрямовано лише на виплату зарплатної плати (2280 грн на місяць). У цей час провідні світові селекційні фірми щорічно витрачають на науку від 200 млн доларів! Історія знає такий факт: під час блокади Ленінграда фахівцями була збережена найбільша у світі колекція рослин. Ситуація в українському птахівництві дуже схожа: наша

колекція поповнюється і зберігається виключно ціною фанатичної відданості своїй справі наших спеціалістів. До того ж ми ніколи не зупиняли селекційної роботи.

– Бірквіська барвіста – єдина у світі лінія курей (а ми сподіваємося, що колись вона стане породою), яку за походженням можна віднести до сріблястого леггорну, – продовжує Олег Олександрович. – Це кури яєчного напрямку. Мають кілька особливостей. Це єдина у світі лінія курей, де в добовому віці самців і самок можна розділити за кольором пуху. По-друге, шкаралупа бірквіської барвістої світло-кремова на відміну від всіх леггорнів, які мають білу шкаралупу. По-третє, яйця цієї птиці мають досить великий жовток. У порівнянні з «магазинними», де жовток становить 22-24% від маси яєць, вітчизняна продукція має жовток на рівні 30%.

Офіційно, за роки незалежності в Україні, затверджено породу курей полтавська глиняста (2007 рік), геркулес білий (лінію Г2 породи плімутрок білий) і вихідні лінії індиків кросу Харківський. Проводиться робота з відродженими українськими чорними та українськими зозулястими курми, а також над поліпшенням ознак у популяціях різнокольорового геркулеса.

– Без зайвої скромності хочу зауважити, що наші кури заслужують на увагу будь-якого українського господаря, – підсумував Олег Катеринич.

Шановні читачі!

Якщо ви готові долучитися до акції газети «Ми – за наші породи!», телефонуйте до Державної дослідної станції птахівництва: 095-250-50-02. Контактна особа – Олег Олександрович Катеринич.